

Na Slovanech: stará královédvorská pivnice, kde zastřelili policajta

Příběhy **stoletých hospod, jak je uvádí seriál MF DNES**, jsou často úsměvné, někdy nostalgické. Dnes ale navštívíme šenk, který si s sebou nese z historie silný tragický příběh. Pětkrát trestaný recidivista tu zastřelil policistu, druhého dvěma výstřely zranil.

Přesné datum vzniku podniku, který se jmenuje Na Slovanech, nezná ani současný majitel. Když pátral po historii, našel na stavebním úřadě nejstarší zmínky někdy ze 70. let 19. století. Už tehdy byla v přízemním domě hospoda a obchod. Alespoň stručnou historii šenku na dolním konci Husovy ulice sepsal bývalý královédvorský kronikář Pavel Janoušek. Vzpomíná i na hostinského, který dal kdysi restauraci neoficiální jméno, na Josefa Trunečka. Štamgasti tam říkali dlouho U Trunečků nebo U Trundy, ač na ní visel nápis Na Slovanech. Někteří pamětníci však od roku 1972 neřeknou lokálu jinak než Na Střelnici.

Janoušek uvádí, že hodně lidí ho navštěvovalo v době, kdy se nedaleko - za takzvanými „obecníky“ - hrával fotbal a fanouškům nestačila hospoda U Zelené žaby. „Hospoda Na Slovanech je několikrát přestavěná a hojně do ní chodili kdysi dělníci z Bauerovy textilky, která později vyhořela a na jejím místě dnes stojí dvě školy, nebo z Neumannovy tiskárny. Ta byla za 2. světové války součástí německé zbrojovky Junkers-Werke a v roce 1950 se stala podnikem Tiba Slovany,“ píše bývalý kronikář.

Truneček byl stará škola, uměl dělat pivo a ctil míru

Už pár let poté nastoupil věhlasný hostinský Josef Truneček. „Byl stará škola, dovedl udělat pivo bez jakéhokoliv slejvání a ctil dobrou míru. Od čišničiny odešel s manželkou Milčou až někdy v 70. letech, když už mu nesloužily nohy a kdy se do hospod zaváděla televize. Tu neměl rád. Zásadně ctil názor, že hosté si mají zábavu vytvářet sami, jak to bylo odjakživa,“ říká bývalý kronikář.

Majitel Josef Horák uvádí, že jeho dědeček Jan Hrdina získal hospodu někdy ve 20. letech. Pořídil mu ji jeho dědeček z Doubravice.

Jan Hrdina byl v Praze vyučený řezník. Proto se soustředil na své řemeslo v krámě a šenk pronajímá. A tak se hostinec jmenoval všelijak - U Brdčíků, U Hastrdlů, U Tröstrů. „V hospodě se tehdy i vařilo, a to až někdy do 50. let, kdy nastoupili právě Trunečkové,“ vzpomíná Horák. Jako malý kluk chodil dědovi pro pivo, když se u něj sešla parta kamarádů na mariáš.

Přestože komunistický režim podnik v roce 1956 znárodnil, v 60. letech Jan Hrdina využil politického tání a požádal stát o jeho vrácení. Stihl to, část domu dostal zpět v roce 1966, zbytek v roce 1968. Hostinec ale dál jako nájemce provozoval státní podnik Restaurace a jídelny Trutnov.

Vraha spoutal drátem, musel ho chránit před hosty

Začala normalizace a přišel osudný den 24. dubna roku 1972. Táhlo k půlnoci a Na Slovanech už zůstalo jen deset, patnáct stálých štamgastů. Ten večer však usedli do lokálu i dva nepřijemní mladíci, které tu znal jen málokdo. Jeden měl ukradenou pistoli.

Tehdejší šéf oddělení Veřejné bezpečnosti Jaroslav Štěrba byl v té době na návštěvě u kamaráda, kde ho vyrušila vysílkačka.

Před hospodou Na Slovanech prý někdo stříl. „Rekl jsem službě, že venku je hlídka, ať jí pošle na místo. Kdyby se nehlásila, ať mi volají znovu,“ vzpomíná Štěrba.

Nikdo ale nevolal, a tak náčelník nasadl do auta a jel domů. Když chtěl vjet do garáže, žena na něj z okna rozrušeně křikla, že se v hospodě stříl a že jeden příslušník je zastřelený a druhý postřelený.

Sokovaný Štěrba vyrazil k hospodě. Vběhl do šenku, kde hlučeli rozrušení hosté. Zamířil do kuchyně. Tam uviděl ležet na zádech mrtvého policistu Miroslava Piskoru. Jen kousek vedle vedoucí hospody a číšník drželi vraha. Jeho mladší kumpán se vyděšeně křčil pod stolem v kuchyni.

„Mirkovi se už nedalo pomoci. Jeho kolega byl v nemocnici. Tak jsem alespoň zajistil pachatele,“ vypráví Štěrba.

Náčelník ale neměl pouta, proto hrábl rychle po drátu, který mu někdo podal, a pořádně jím vraha spoutal. A rozhodl se ho hned odvézt na oddělení. „Nechtěl jsem nechat vraha na místě dlouho, řekl jsem proto známému, ať řídí. Já musel vraha hlídat,“ vypráví bývalý policista. Na spoutaného totiž už dopadaly rány hostů. „Lidi ho chtěli ulouct. Snažil jsem se ho rychle odvést, ale pár ran dostal,“ říká.

Když byl vrah za mřížemi celý předběžného zadržení, Jaroslav Štěrba spěchal do nemocnice. Druhý příslušník Milan Šulc už byl po rychlé operaci a mimo nebezpečí.

Na Slovanech První zmínky o královédvorské pivnici sahají do 70. let 19. století. 3xFoto: Ondřej Littera, MF DNES

1972 Smuteční dvanáctsetrojka se zastřeleným policistou Miroslavem Piskorou. Foto: archiv

Foto: archiv

Do hospody přijela kriminálka z Trutnova a Hradce a také prokurátor.

Policista neměl žádnou šanci, kulka zasáhla tepnu do srdce

Co se vlastně stalo? Když příslušníci VB přijeli do hostince, seděl budoucí vrah s kumpánem u stolu. Policisté chtěli oba prohledat. Aby nedělali rozruch v lokále, vyzvali dvojici, aby s nimi šli do kuchyně.

Když tam přikázali Jiřímu Dědkovi, aby zvedl ruce nad hlavu, muž rychle sáhl po pistoli a střílel na strážmistra Milana Šulce. Miroslav Piskora se na střelce vrhl, ale další výstřel ho trefil přímo do hlavní tepny k srdci.

Šulc se začal se střílejícím prát,

Za první republiky Snímek z Městského muzea ve Dvoře.

pomáhali mu vedoucí a číšník. Do kuchyně vběhli také hostinští hosté a nakonec vraha přemohli. Nejdříve se o to zřejmě přičinil Miroslav Polzer, který za zpacifikování vraha dostal od tehdejšího ministra

vnitř hodinky. Později v pivnici Na Slovanech také pracoval. Zastřelení Miroslava Piskory by si podle pamětníků nikdo neměl vykládat jako odboj proti komunistům. Piskora totiž nebyl žádný estébák. Ti, co ho znali, říkají, že čtyřiapadesátiletý muž, který měl jen pár měsíců do důchodu, prošlapával poctivě jako pochůzkář město a kontroloval klid a pořádek. „Znali jsme ho jako kluci. Byl to docela fajn chlap, který přišel k policii jako cestář, a hleděl hlavně na pořádek,“ říká Nasik Kiriakovský, šéf dvorského pivovaru Tambor, který se zajímá o historii hospod ve městě. Provozovatel hospody Na Slovanech Jaroslav Holan zase vzpomíná, že jako kluk měl z Piskory vítr.

„Když nás třeba načapal s kolem na chodníku, bral ventily,“ říká. Vrah Jiří Dědek z České Skalice zase nebyl žádný normalizační „Mašín“. Štěrba říká, že to byl nenapravitelný zloděj, fluktuant a alkoholik. „Byl jen dva měsíce venku z vězení. Seděl už popáté, a to mu bylo teprve třiačtyřicet. S osmnáctiletým kumpánem pár hodin před střelbou přepadli strážného nějakého podniku v České Skalici a vzali mu tu pistoli. Chystali nějakou loupež,“ říká Štěrba.

Vrah dostal trest smrti, vůbec to s ním nehnulo

Střelba v pivnici se dostala i do policejních učebnic. Policisté zpřísnili postup při zásazích u pachatelů se zbraní.

„V Praze tehdy zastřelili nějakého policistu při silniční kontrole a v Hradci mladého policistu, který učil na policejní škole hmaty a chvaty. Pak ve stejném roce zastřelil policistu nějaký voják ze samopalu. A v Poděbradech se stalo něco podobného,“ vypočítává bývalý policista Milan Macháček, který uchovává fotografie z pohřbu Miroslava Piskory.

Stát zastřeleného policistu povýšil in memoriam na poručíka a vystrojil mu nebyvalý pohřeb. Takový průvod prý Dvůr Králové od té doby nikdy nezažil.

„Bylo to jak na 1. máje. Hodně lidí Mirka znalo a měli ho prostě rádi,“ říká Štěrba. Kdyby se tehdy v noci služba hlídce nedovolala, musel by jet k hospodě sám. „A beze zbraní. Mohl jsem tak na podlaže ležet místo Mirka já,“ říká bývalý šéf policistů ve Dvoře Králové nad Labem.

Jiří Dědek dostal trest smrti. „Vůbec to s ním nehnulo. Byl nelítostný,“ říká Štěrba, který při rozsudku sledoval tvář mladého vraha.

Když přišla velká voda, všichni platili. Posledního vezl nakladač

Josef Horák v roce 1990 pronajal restauraci Jaroslavu Holanovi. Ten v ní pracoval už jako poslední hostinský podnik Restaurace a jídelny. „Uděly se nové toalety, kuchyně a od té doby jedeme soukromě. V dubnu 1990 jsme byli vůbec první soukromá hospoda ve Dvoře,“ říká Holan.

Nejdramatičtější příhodu zažil v březnu roku 2000, kdy lokál zatopila velká voda. „Čím více voda stoupala, tím více se hospoda vyprazdňovala. Každý zaplatil a spěchal domů. Jen jeden host měl pořádek dost času. Nakonec musel na stolek, aby se nenamočil. Na stoly jsme ostatně vložili všechno, co by mohla voda poškodit. Toho chlápka pak večer převezl přes vodu nakladač ve lžici,“ vzpomíná Holan. **Petr Broulík**

Fórum čtenářů

Vaše názory nás zajímají
Píšte a mailujte na adresu redhk@mfdnes.cz. tř. Karla IV. 468/18, Hradec Králové 500 02

Požadavky lékařů jsou oprávněné

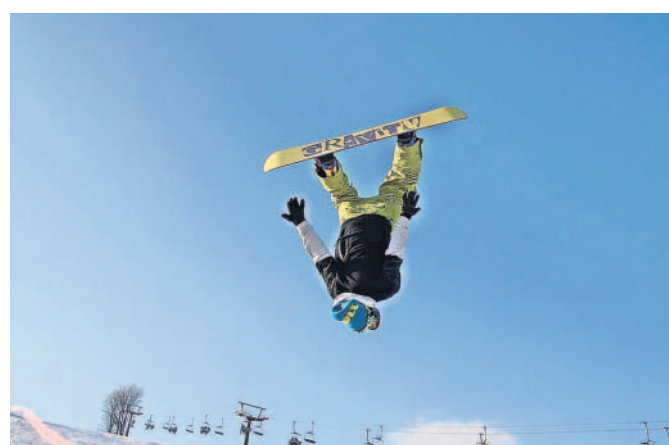
» add Děkujeme, odcházíme
Nejsem lékař ani jsem se o tuto profesi nepokoušel. Jsem technik a díky svému povolání jsem i absovoval dost služebních cest. Jak krátkodobých, tak i několik dlouhodobých. Takže jsem měl možnost poznat i zdravotnictví nejen v zemích bývalé RVHP nebo v rozvojových zemích, jak se jim kdysi říkalo, ale i ve Francii, Švédsku, Anglii a USA. A na základě tohoto poznání bych chtěl všem autorům lékařefoosduzujících příspěvků vzkázat:

1) Společný jmenovatel mnoha názorů je jen a jen závist. Závist, že někomu by se mělo přidat na

platech. Ale vůbec vám nevdají platy našich zákonodárců a nebo soudců. Nebo ano? Kde proti nim protestujete? Kde mluvíte o morálce poslanců při vyplácení si náhrad? Kde mluvíte o výsledcích jejich práce? Ukažte na jeden jediný zákon, u kterého by v době přijetí bylo jasno, že to není zmetek a bude ho nutno zcela přepracovat nebo alespoň novelizovat.

Kde protestujete a žádáte odvolání toho či onoho, který svou šlen-driánskou prací pomohl vyrobit díru v zákoně a umožnil rozkrádání. A protestovali jste, když se tvrdilo, že chceme-li kvalitní soudnictví, musíme velice dobře soudce zaplatit? Napadali jste to, že to je nemorální a cesta do pekla?

2) Probuďte se z mentálních provohor a uvědomte si, že doba komunistického náhledu na postavení lékaře a ostatních příslušníků tzv. pracující inteligence je více dvacet let pryč. Že v některých hla-

Očima čtenářů Velká lyžařská a snowboardová exhibice se konala ve skiareálu Kněžický vrch ve Vrchlabí. Foto: Jiří Novák, fotojn.raje.net

vách stále přetrvává rovnostářství v odměňování je jen a jen jejich problém.
3) Při kritizování lékařů prosím rozlišujte a posuzujte lékaře vykonávající soukromou praxi, lékaře

ve státních nemocnicích a lékaře v nemocnicích, které jsou akciové společnosti. Nebo myslíte, že obvodního lékaře můžete srovnávat s neurochirurgem ve fakultní nemocnici?

4) Opravdu si myslíte, že není něco shnilého v české kotlině, má-li lékař ve státní nemocnici (což jsou i fakultní nemocnice) po několika letech praxe a po úspěšně složených atestacích za normální pracovní dobu (bez přesčasů a služeb) 23 800 Kč hrubého a nevyučení dělník pracující na montážní lince v české automobilce za stejnou pracovní dobu (bez přesčasů) plat 28 765,-? A jakou má zodpovědnost onen dělník a jakou lékař? A jaký máte plat lékař ve státní nemocnici. Navýšení této směšné částky vám vadí, ale nevdají vám, když autoopravář si bere 500 Kč na hodinu. A jak se zachováte, když vám takovým opravářem opravené auto za prvním rohem vypoví službu?

výběr z dopisů, kráceno

Zajímali jste se někdy o to, kolik pacientů ošetří lékař na chirurgické ambulanci za sobotní službu a kolik si za to odnese v peněžence?

6) Pokud nejste spokojeni s péčí místních lékařů, můžete jet jinnam. Nikdo vám bránit nebude a ani žádné vízum nepotřebujete. Nevyhovuje vám český stomatolog? Jeďte do Švýcarska. Nevyhovuje vám český operater? Nechte se operovat v Anglii.

7) A konečně. Vždyť můžete začít medicínu studovat. Dnes vás přijmou i v hodně pokročilém věku. A pak se můžete předvést. Ne nadarmo se říká, že kritizovat znamená říkat, jak bych to dělal, kdybych to uměl.

8) Vážení, na rozdíl od vás obdivují trpělivost lékařů a tak trochu nechápu, že s požadavky přišli až nyní a tvrdím: Požadavky lékařů jsou oprávněné.

K.Braun